

hed i det „Puggaardske Pige-hjem“. Hun blev en af „Komitemedlemmerne“. Men da det ikke passede for hendes Natur at være blot et rullende Hjul blandt de mange, blev hun snart Styrelsen — næsten alene, i det mindste med Hensyn til Skole- og Hjemlivet. Det kunde ikke tilfredsstille hende kun en enkelt Gang at give Møde og se til. Regelmæssig hver Uge mødte hun i Hjemmet Kl. 9 Morgen og blev til Kl. 4. I den Tid saa hun til Huset, hørte Besked om Børnene og andre Forhold og — underviste i Bibelhistorie og almen Historie, navnlig dog i Fædrelandshistorie. Det er blevet bebrejdet hende, at hun særlig i det sidste Fag „gjorde altfor meget ud af det — de skulde da ikke være Magistre i Historie, disse Tjenestepiger“ — hed det. Men Fru Ploug vilde ved sin fyldige Skildring naa Smaapigernes Hjerter, faa dem til at varmes og blusse af Interesse, faa dem til at elske. Som hun selv var gennemtrængt af Plougs Ord til de danske Kvinder: „Vor Fremtid sover under eders Hjerte“, saaledes skulde det indprentes dem, hvad deres Livs Opgave var. Og derfor talte hun saa malende, og derved kom hun til aandelig at tage dem i Haanden, bringe dem til at ville og virke. „At gøre dem til Kvinder var hendes Stræbens Maal, med Sundheds friske Kinder, med Hu af hærdet Staal, med Villie til en Gerning at føre ærligt ud, hvordan saa Livets Terning blev kastet dem af Gud.“*) Hun holdt ud til det sidste og virkede til det yderste, elskende hvert Barn, der kom i Hjemmet. Saa vidt gik hendes Omsorg, at hun tog disse unge Piger, naar de forlod Skolen, som Tyende i sit eget Hjem for der at oplære dem til med Alvor og Kærlighed og „i Skønhed“ at røgte en Kokkepiges eller Stupiges Hverv. Mange Aar havde hun kun saadanne Læringer i sin Tjeneste. Det lagde Beslag paa hendes egen, men rigtignok ikke mindre paa hendes Døtres og vel ogsaa nu og da paa hendes Husbonds Taalmodighed. Men hun vidste at inspirere dem alle, hun, „som ej kunde finde nok til sig selv af Krav,“ hun „som til Skolen vandred“, skønt tidt hver Fiber led“.

Gik det alt kun med det gode? Aa nej, somme Tider kunde Opdragelsen være streng nok. En Knap, der skulde være syet i, men ikke var det til rette Tid, en Strop, der manglede paa en Kaabe, kunde give Anledning til alvorlige Skænd, jo drøjere, jo mindre vedkommende selv kunde indse sin Fejl, thi

det var jo ikke denne Knap og denne Strop i og for sig, det kom an paa, men den bristende Opmærksomhed og Aarvuagenhed. Men Strengheden kuede ikke de unge. Det var morsomt at blive lukket op af en af dem. De vidste saa dejlig Besked med en, om man kunde „komme ind“ eller ikke osv. Det var morsomt at være til Middag og se, hvor roligt alt gik til, skønt det var disse unge, der stod for Anretningen og Opvartningen. Fru Ploug selv sad uforstyrret. Men i Baggrunden, ved Anretterbordene, gik det med ivrig Hvisken, og man forstod, at det gjaldt om, at alt gik godt og smukt. Thi Skønheden blev aldrig tabt af Syne under alt det meget, man havde for i det Hus. Der var en Ro over det hele, som om der slet ingen Travlhed var paa Færde. Den dybe Kærlighed til Menneskene og Opgaverne var Forklaringen paa dette Under. Betegnende var det for mig, at, da jeg kørte hjem med Fru Ploug fra det Puggaardske Hjem efter Festen ved hendes Billedes Afsløring, var det, der fyldte hende, det, hun ene hele Vejen talte om, Glæden over, at en ung Kone, som havde været Elev og var bleven gift fra Hjemmet, men som senere syntes, hun maatte skilles fra sin Mand paa Grund af hans Drik og dermed forbundne Brutalitet, nu, efter paany at have talt med ham og mærket, at han dog længtes efter hende og holdt af hende, havde besluttet at lade Skilsmisken fare og begynde Livet med ham igen. „Er det dog ikke godt“, sagde hun, „jeg tror nu, hun forstaar sin egen Skyld og sin Pligt, og hvad gælder det ikke om for deres lille Barn!“ Saaledes laa hver enkelt hende paa Hjerte, og saaledes vedblev hun at leve med de enkelte. De opfyldte hende ganske. Mange mærkelige Eksempler kunde fortælles som Vidnesbyrd om hendes rige, aldrig svigtende Kærlighed for den enkelte, om hendes Redebonhed til enhver Opofrelse. Dog efterfølgende maa ikke glemmes. En Sommerferie, da Forstanderinden for Børnehjemmet maatte bruge en Kur i Norge for en Gigtsvaghed, tog Fru Ploug alle Husets Børn med ud til sit Hjem i Hornbæk — og, tro mig! der blev levet med dem. Senere lejede hun dem hvert Aar i Sommerferien ind paa en Bondegård i Nærheden af Hornbæk. Den Adresse, som Bestyrelsen af de Puggaardske Legater tilstillede hende, da hun fratraadte sin Ledelse, endte med de Ord, idet den bad om Tilladelse til at op hænge hendes Billede i Hjemmets Forsamlingssal, „at det kan blive et stadigt Minde om Dem, der paa saa smuk en Maade har ført Legatstifterens Tanke ud i Livet og i en

*) Af en Sang ved Afsløringen af hendes Billede i det Puggaardske Hjem, da hun traadte tilbage.